

tot Marie, die voor het buffet knielde om de koperen medaillons te schuren.

„Rose, er moet een eind aan komen. Het geldt mijn... onze toekomst! Zeg spoedig vóór dat mijn zuster komt waar ik je ontmoeten kan.”

Zij keerde zich om en zag hem even aan met een paar oogen zoo zacht en smeekend als die van een doodelijk gewond duifje.

„Dan is 't goed Frank!” antwoordde zij, „morgenavond zeven uur in de melkinrichting op den Nieuwendijk maar ga nu naar voren. Mevrouw komt reeds de trap op.”

Frank zat rustig in het salon, toen Charlotte bij hem kwam en glimlachend vroeg:

„Heb je mij hooren knorren Frank? Toch niet hoop ik!

„Wel zeker en ik begrijp je niet hoe je zoo je gezag te grabbel kunt gooien. Ik heb maar eens iemand gehoord, die 't zoo goed kon als jij en dat was juffrouw Bol, de huishoudster van oom Théo.”

„Als het tegen mijn oude Daatje was, zou je er niets in vinden” zeide Charlotte pruilend, „maar die mooie Marie met haar schijnheilig gezicht heeft jelui hoofden allemaal op hol gebracht.”

En tot Meta, sprak zij dien middag:

„Ik denk er stellig over Marie weg te doen, nu ik zooveel jongelui over den vloer krijg is zoo'n knappe meid bepaald een kruis.”

„Maar zij geeft toch geen aanleiding, wel?”

„Och, ik weet het niet. Ik vertrouw ze ook geen zier meer.”

Dien avond verbaasde Marie haar mevrouw nog meer door te vragen of zij den volgenden avond uit mocht.

„En 't is morgen Daatje haar beurt”, zeide Charlotte, haar doordringend aanziende; het meisje bloosde hevig.

„Ik heb daar niet aan gedacht,” antwoordde zij, „maar ik zal Daatje vragen of zij vóór mij wil inschikken.”

„Nu dan is 't mij goed. Waarom moet je nu uit, je doet het anders nooit?”

„Ik moet iets noodzakelijks doen” klonk het een weinig haperend.

„Daar heb je 't al! Het meisje is niet te vertrouwen,” zeide Charlotte aan haar man, „zij heeft nooit getaald naar uitgaan en nu komt zij er in eens mee aan. Wat er aan de hand mag zijn?”

„Charlotte, je verveelt me,” riep Zandberg uit, eindelijk zijn geduld verliezend „eerst steek je alle dagen de loftrompet van die meid. En nu kan zij geen goed meer bij je doen. En wat is er eigenlijk voorgevallen? Zij heeft een bord gebroken en zij vraagt voor den eersten keer sedert bijna een jaar om uit te gaan. Als men zulke grieven ernstig opneemt is 't ook geen wonder dat men om de andere maand van meiden verwisselt.”

„Dat is 't niet! Maar ik zie meer dan ik wel zeg of zeggen kan. Er is iets dat haar erg occupeert, zij is bijna altijd in gedachten. Zij vergeet nu eens dit, dan weer dat!”

„En als ze nu eens een vrijer had, is dat dan zoo heel erg? Zij heeft er de jaren voor.”